

Než aby to měl v paměti,
jeho potomci i děti,
když tři tisíce třicet let
pomine, Bůh přijde na svět.

A uzdraví otce jeho
od neduhu všelikého,
také jednoho každého,
kdož by právě věřil v něho.

Zatím ulomil větvičku
v ráji, zelenou, maličkou
s stromu zapovězeného,
jako Adam zhřešil z něho.

Dal mu ji a takto radě,
řka: „Vsaď ji někde v zahradě,
a když ponese ovoce,
budeš mít zdravého otce.“

On než se domů navrátil,
až otce milého ztratil,
a již ho více neuzřel,
přirozenou smrtí umřel.

Tedy Seth tu větev vsadil,
tak jakž mu byl anděl radil,
vstrčil ji hnedky v tu dobu
v hlavách svého otce hrobu.

I vzrostla jest v strom vysoký,
a stála tu čas veliký
pevně, nepohnutě, stále,
až do Šalamouna krále.

Šalamoun pak jedné chvíle,
uzřev tak dřevo spanilé,
i rozkázal je podtíti,
na svůj palác obrátiti.

A když jsou mistři stavěli,
kdekoliv je dáti chtěli,
nikam se jest nehodilo,
neb dlouhé neb krátké bylo.

A protož ti řemesníci
rozhněvali se dělníci,